Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Român, fii gata !

Scînteia pionierului

SÎNT GATA ÎNTOTDEAUNA

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XVI nr. 26 (1018) * miercuri 30 iunie 1965 * 8 pagini 30 bani

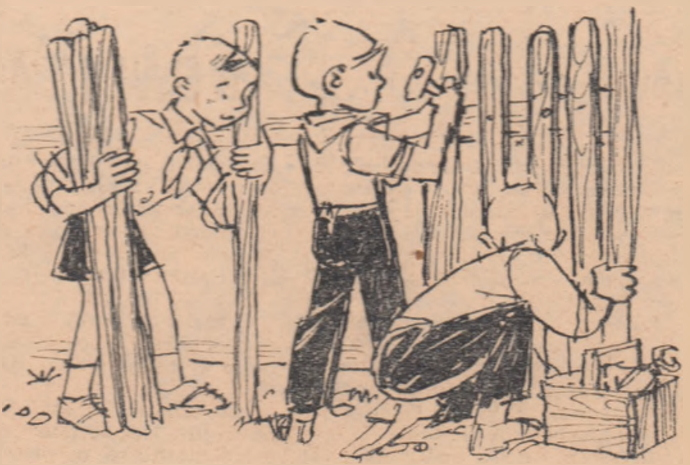

...Te cînt, învățătoare minunată,
Și cînt și minunata mînă-a ta
Ce mi-a purtat mînuța prima dată
Pe fila albă să înscriu un „a".

Citiți în pag. 5-a articolul „Buchețelul de flori"

ACȚIUNI PIONIEREȘTI ÎN CINSTEA CELUI DE AL IV-LEA CONGRES AL PARTIDULUI

DOI PRIETENI AU PLECAT LA DRUM

De curînd, am întîlnit doi prieteni care cutreieră neobosiți țara de la un capăt la altul. Pot fi sate și orașe cît de depărtate, ascunse după munți sau între păduri, dacă acolo sînt pionieri, hop și cei doi : Inițiativa și... Hărnicia.

Zilele acestea i-am întîlnit în comuna Saligny, raionul MEDGIDIA. Copiii tocmai se sfătuiau ce ar putea întreprinde mai folositor, mai frumos în cinstea celui de al IV-lea Congres al partidului. Văzînd așa, Inițiativa a și intrat în acțiune. „Ar fi frumos un gard viu în jurul școlii și în fața căminului cultural. Ar trebui reparată o parte din trotuar, în parcul școlii trebuie aduse flori noi, iar băncile — vopsite..." Hărnicia nu s-a lăsat mai prejos decît Inițiativa și i-a îndemnat pe pionieri să se și apuce de lucru. Peste puțin, glasurile vesele, cîntecele, vesteau că pionierii sînt fie în parcul școlii, fie în jurul căminului cultural sau în preajma pomilor de pe șosea...

Cei doi prieteni au pornit apoi din nou la drum, poposind tocmai în comuna Bolintin-Vale, raionul TITU. „Bine ați venit !" au fost ei întîmpinați. „Să știți însă că noi am și trecut la fapte, vouă vă rămîne numai să vedeți..."

Au avut ce afla cei doi călători. Copiii din Bolintin se pregăteau tocmai pentru întîlnirea cu un activist de partid. Erau nerăbdători să afle amănunte despre realizările din raionul și regiunea lor, despre însemnătatea Congresului al IV-lea al partidului, despre multe alte lucruri deosebite.

Apoi, la concursul literar „Poeții cîntă patria", cei doi oaspeți au rămas de-a dreptul încîntați ascultînd emoționante poezii despre patrie și partid. Iar cînd au vrut să plece, pionierii n-au uitat să-i invite și în excursiile pe care le vor face pe Valea Oltului și Valea Prahovei.

Dar, cum mai aveau atîtea și atîtea unități pionierești pe la care trebuiau să treacă, cei doi călători s-au grăbit să plece mai departe, și ajunși la Botoșani s-au întîlnit cu peste 500 de copii, adunați într-o sală mare, încăpătoare. Și, deși erau atît de mulți, nu se auzea decît vocea tovarășului Constantin Moroșanu, prim secretar al comitetului orășenesc de partid, care vorbea copiilor despre perspectivele de dezvoltare ale țării noastre, despre realizările minunate de pînă acum obținute de poporul nostru harnic.

„Și aici pionierii ne-au luat-o înainte, au organizat multe activități frumoase, expoziții, vizite, activități patriotice așa că nu mai au nevoie de noi"... și-au zis cei doi prieteni, și-au plecat din nou la drum. La voi au ajuns ?

Elena MĂNESCU
(după corespondențe primite din comuna Saligny, Bolintin Vale, Botoșani)

Veselie pe malul mării...

NĂVODARI (De la trimisul nostru)

Într-o dimineață de iunie soarele s-a trezit mai devreme, așa cum se trezește o gazdă grijulie în ziua cînd așteaptă oaspeți. S-a scufundat în adîncul mării, apoi împrospătat de apa răcoroasă s-a înălțat spre zări, împurpurînd orizontul. Ajuns sus, nu-și mai găsea locul. Ce mai „ardea" de nerăbdare. Trimitea solii peste solii spre pămînt să mai încălzească nisipul plăjii, să mai presare mărgele de lumină pe drumul taberei. Și deodată — emoție : un șuierat puternic de locomotivă anunță intrarea trenului în stație !

În tabăra de pionieri și școlari Năvodari, soarele și marea albastră întîmpinau primii oaspeți din acest an.

...În ziua cînd am ajuns eu în tabără, prietenia lor era în toi. Dovadă — chipurile bronzate, zbenguiala cu valurile mării. Dar cine sînt voinicii pentru care s-au făcut atîtea pregătiri ? Sînt 700 de pionieri și școlari veniți din diferite regiuni ale țării, sînt fii de muncitori, ingineri, cooperatori, profesori... Părinții lor muncesc să-și realizeze cît mai exemplar, fiecare la locul său de muncă, sarcinile de producție, să întîmpine Congresul al IV-lea al partidului cu cele mai frumoase realizări. În acest timp, copiii lor, după încă un an în care au sorbit lumina învățăturii, au pornit spre tabere să-și petreacă vacanța de vară. Foli Valentina din Buzău e fiică de muncitori. Părinții lui Coman Ștefania, din Padina-Ploiești, sînt membri ai C.A.P. „16 Februarie", Domocoș Ștefan din Baia Mare, e fiu de zidar. Unii au venit din Maramureș, alții din Iași, Galați sau Brașov. Dar toți s-au împrietenit repede, iar acum se plimbă pe aleile taberei învățînd unii de la alții frumoasele cîntece ale țării. Teatrul de vară a găzduit chiar un interesant concurs de cîntece și dansuri. Și pe urmă i-a mai împrietenit și sportul. În tabără s-au organizat tradiționala spartachiadă, numeroase meciuri amicale de fotbal, handbal și chiar rugbi. Chiar dacă mingea de rugbi a fost uneori un colac de nailon, jocul tot s-a terminat cu bine. Pe cînd la fotbal, cîteodată... Iată ce-ar fi putut transmite, într-o zi, crainicul sportiv dacă ar fi trecut prin tabără : „Dragi spectatori, ne aflăm pe terenul de fotbal al taberei Năvodari. Pe teren evoluează redutabilele echipe ale detașamentelor Brașov și Iași. Meciul ne oferă numeroase faze spectaculoase finalizate — extraordinar ! — în cinci goluri pentru ambele echipe. Repet, rezultat : 5-5. Arbitrul acordă încă trei lovituri de la 11 m. Suporterii își încurajează frenetic echipele. În sfîrșit, Brașovul marchează 3 goluri, iar Iașul — 2. Totuși, nu vă pot comunica rezultatul final. Iașul contestă jocul. De ce ? Chiar acum a observat că portarul brașovenilor era de fapt... argeșean !.

Întîmplări vesele, zile pline de bucurie petrecute pe malul mării. Copiii trimit scrisori peste scrisori celor dragi, să știe toți ce zile minunate petrec ei în vacanță. Popină Mirela, din Buzău, le scrie și bunicilor, cooperatori în Sarînga-Mizil. A păstrat o foaie de caiet liniată că, de, a absolvit de-abia clasa întîia. Le scrie cu litere mari : „Dragii mei bunici, e așa de bine la mare !...".

Înainte de plecare, trec pe la camera pionierilor. Preocupată, președinta taberei urmărește programul. Se apropie o acțiune interesantă, frumoasă : o șezătoare închinată celui de-al IV-lea Congres al partidului. Vor avea ca oaspete un activist de partid, apoi vor recita versuri despre viața minunată pe care o trăiesc, despre patria noastră socialistă, vor înălța pînă sus, cîntece pionierești, cîntece de slavă despre gloriosul partid al comuniștilor.

Constanța NICULESCU

(Continuarea rubricii în pag. 3-a)

CITIȚI ÎN PAGINILE DIN INTERIOR :

La Casa pionierilor din Ploiești a avut loc un concurs interesant. Iată cum au fost anunțați pionierii despre această acțiune:

Luni 21 iunie 1965 la Casa pionierilor din Ploiești, adunarea-concurs

DRUM GLORIOS

DIN LUPTA ȘI REALIZĂRILE PARTIDULUI NOSTRU DRAG

Acțiune închinată celui de al IV-lea Congres al Partidului.
Concurează unitățile de pionieri de la Școala generală de 8 ani nr 21 și Școala medie nr. 1.

În cele ce urmează vom povesti cum a fost organizat și cum s-a desfășurat concursul:

Un reportaj de Aurel ALBU și Gr. PREPELIȚA

Anunțul a produs fierbere în rîndurile pionierilor din Ploiești. Mai ales printre elevii celor două școli.

Un grup de pionieri a pornit în cercetare pe străzile Ploieștiului întinerit, oraș cu vechi tradiții revoluționare. Astăzi noile blocuri se profilează mîndre și luminoase pe cerul albastru. Locurile păstrează multe amintiri din lupta comuniștilor. Plăci comemorative povestesc despre evenimente importante. Se cercetează ziare, reviste, grafice. Se revăd manualele de istorie iar Muzeul regional de istorie din Ploiesti se dovedește un imens izvor de documentare.

Totul este notat cu grijă. Totul va folosi în adunarea-concurs.

EMOȚII

Luni 21 iunie, ora 10 dimineața.

Concurenții au aliniat următoarele formații:

Școala generală de 8 ani nr. 21: Țurțudău Florin, Munteanu Monica și Ion Octavian.

Școala medie nr. 1: Bîzu Consuela, Berindel Ion și Preda Oltea.

În plus, mai sînt pregătiți încă 5 pionieri de fiecare unitate pentru întrebările de baraj.

Profesor examinator: Florina Cîmpeanu.

Emoție. Și pe estradă, și în sală. Invitații se pregătesc să-și încurajeze reprezentanții.

Și iată prima întrebare: *„În ce împrejurări, în ce loc și la ce dată a luat ființă Partidul Comunist din România?“*

Răspunde cu siguranță, cu dragoste și entuziasm, Țurțudău Florin. E bine pregătit. De altfel, răspunsurile lui, documentate, vor fi răsplătite cu aplauze de întreaga asistență, de-a lungul întregului concurs.

AMINTIRI

Multe din întrebările puse de examinator trezesc amintiri vii, căci unele fapte din istoria partidului s-au petrecut în orașul lor natal, Ploiești.

„Al cîtelea congres al P.C.R. s-a ținut la Ploiești, la ce dată și în ce loc?“

Iată locul: în parcul din centrul orașului, în fața marelui cinematograf nou construit. În zilele de sărbătoare ale clasei muncitoare, a devenit o tradiție ca pionierii din Ploiești să facă de strajă în jurul pietrei comemorative pe care se găsește scris: *„În acest loc se află casa unde, în zilele de 3—4 octombrie 1922, în condițiile teroarei burghezo-moșierești, s-a ținut, semilegal, Congresul al II-lea al Partidului Comunist din România“.*

O altă piatră comemorativă, în imediata apropiere, amintește despre eroicele lupte ale ceferiștilor și petroliștilor din ianuarie—februarie 1933, la care au participat din plin și oamenii muncii din Ploiești.

Pionierii de la Școala generală de 8 ani nr. 21, își aduc aminte cu emoție de întîlnirea pe care au avut-o cu tovarășul Gheorghe Belu, maistru la Rafinăria nr. 1 și erou al muncii socialiste.

Tovarășul Belu a fost martor al evenimentelor pe care voi le aflați din cărțile de istorie. El a povestit copiilor despre ciocnirea dintre armată și muncitori în Piața Teatrului din Ploiești și despre eliberarea muncitorilor arestați la 1 februarie 1933 cu prilejul grevei petroliștilor de la „Astra-Română“. Sub amenințarea uriașei mase de petroliști și muncitori de la uzinele din oraș, care se adunase, poliția a fost nevoită să-i elibereze pe muncitorii aflați închiși la Prefectură.

Concursul a grăit pionierilor despre nume scumpe de eroi ai clasei muncitoare care au trăit și au activat și în regiunea Ploiești: Ștefan Gheorghiu, Ilie Pintilie, Petre Gheorghe și mulți alții. Și le-a împrospătat emoția pe care au resimțit-o cu prilejul excursiei făcute la București, unde au zăbovit în fața Mausoleului ridicat pentru cinstirea memoriei eroilor clasei muncitoare, în Parcul Libertății.

În timpul adunării-concurs: emoții pe estradă și în sală!

Înaintea concursului. Pionierii află cît mai multe aspecte din lupta dusă de partid în anii ilegalității, precum și din realizările obținute în orașul lor în anii socialismului.

REALITĂȚI

Incursiunea făcută în trecutul de luptă a partidului, le-a amintit tuturor că zilele fericite pe care le trăiesc astăzi, au fost pregătite prin lupte grele, cu sacrificiul de sine al celor mai buni fii ai clasei muncitoare.

Și iată-l pe AZI.

Orașul a renăscut. E un puternic centru industrial cu care se mîndresc și copiii alături de părinții lor.

„Ce obiectiv industrial de importanță republicană avem în orașul nostru, și ce premiu a cîștigat la unul din tîrgurile internaționale?“

Răspunsul e pe buzele tuturor: Uzina „1 Mai“ care a cîștigat „Medalia de aur“ pentru instalația de foraj 3 DH 200.

Nu numai participanții la concurs, dar orice pionier sau școlar din Ploiești va putea să vă vorbească cu mîndrie despre Combinatul petrochimic Ploiești, despre cele 2 630 de apartamente date în folosință în regiune, sau despre cele 16 școli noi, construite în oraș și în comunele ce aparțin de oraș.

Concursul parcă nu se mai adresează celor de pe estradă. Faptele, realitățile animă întreaga sală. Un grup de invitați de la Școala nr. 21, reconstituie în șoaptă vizita făcută la Rafinăria nr. 1, unde au rămas impresionați mai ales de cabina de comandă de unde, prin simpla apăsare a unor butoane, se dirijează complicate procese tehnologice. Cei de la Școala medie nr. 1 discută, tot în șoaptă, despre un alt obiectiv industrial din regiune — Rafinăria „Teleajen“ unde, pe lîngă faptul că au vizitat uzina, (i-a impresionat mult secția montaj-utilaj petrolier), au stat de vorbă cu o mulțime de fruntași în întrecerea socialistă, care i-au primit cu căldură și prietenie, ca pe adevăratul lor schimb de mîine.

Cei mici, din clasa a IV-a, prezenți în sală urmăresc și ei cu pasiune concursul. Întrebarea referitoare la noile cartiere de blocuri ale orașului le readuce în memorie excursia cu itinerarul Ploiești Nord—Ploiești Sud, în care au aflat multe amănunte interesante despre orașul lor natal, în plină dezvoltare.

NIMENI N-A PIERDUT!

18 principale și 10 de baraj. La atîtea întrebări au răspuns concurenții. Ciudat și nemaiîntîlnit, poate, dar juriul nu a putut stabili nici un învins. Ambele unități au totalizat 195 de puncte. Nici o șovăială în răspunsuri. Dimpotrivă, dezvoltări, amănunte — roade ale străduniei pionierilor de a afla cît mai multe despre lupta și realizările clasei muncitoare conduse de partid.

Cum era și firesc, ambele unități au fost declarate învingătoare.

Toată lumea a cîștigat: concurenții — concursul, asistența — multe lucruri noi și interesante aflate cu acest prilej. Iar cei care vor citi aceste rînduri, pot și ei să folosească experiența unei adunări-concurs ca aceasta, pe care o pot organiza în cadrul taberelor, închinînd-o celui de-al IV-lea Congres al partidului nostru.

În zilele de sărbătoare ale clasei muncitoare, a devenit a tradiție ca pionierii din Ploiești să facă de gardă în jurul pietrei comemorative.

VACANȚA

INSTANTANEE

DÎMBUL MORII (de la trimisul nostru). La 750 metri deasupra nivelului mării, în munții Bucegi, la Dîmbul Morii. Aici, în acest frumos cadru natural, a fost organizată una din taberele de pionieri din regiunea Brașov. Un scurt popas în mijlocul celor aproape 150 de copii, veniți să-și petreacă aici o parte a vacanței, ne-a dat prilejul să cunoaștem cîteva interesante aspecte ale vieții de tabără.

Masa de prînz, consistentă și bine gătită, se terminase. Dar copiii nu se grăbesc să plece. Așteaptă cu toții, liniștiți, puțintel tainici. Priviri furișe se îndreaptă spre o fetiță care-și consumă prăjitura. Dintr-o dată, prin difuzoare, răsună în sala de mese o voce:

— Dragi copii, astăzi prietena noastră, pioniera Bucur Mariana, împlinește 14 ani. Îi urăm cu acest prilej la mulți ani și mari succese în viață. Și o rugăm să primească din partea tuturor un mic dar pe care i l-am pregătit.

Și, în timp ce o altă pionieră se îndreaptă spre Mariana, cu un pachețel în mînă, în sală izbucnesc aplauzele și urările: „La mulți ani!" Apoi, toate vocile se contopesc în același ton, cîntînd: „Mulți ani trăiască!"

Mariana e tare emoționată. O asemenea sărbătoare a zilei onomastice, la care să aibă aproape 150 de... invitați, n-a mai avut pînă acum. E emoționată și bucuroasă. Și, din toată inima, le spune tuturor: „Mulțumesc!". Le mulțumește pentru marea bucurie pe care n-o va uita așa ușor.

Vreți să vedeți în Bucegi lei, tigri, maimuțe? Că aveți această posibilitate, vă pot convinge pionierii din tabăra de la Dîmbul Morii. Ei au văzut și lei, și tigri, și maimuțe. Și nu de mult și în cine știe ce... eră geologică, pe cînd aceste animale, trăiau libere și prin aceste locuri, ci într-una din zilele trecute. Le-au văzut dar... în spatele gratiilor grădinii zoologice de lîngă Brașov. A fost, pentru toți, o zi frumoasă, interesantă. Au fost și cîteva ore de... zoologie și cîteva... ore de veselie. I-au înveselit mai ales maimuțele, jucăușe, care făceau tot felul de tumbe, ca niște mici acrobați de circ.

La poarta taberei, într-o dimineață, s-a iscat o discuție aprigă:

— Cine sînteți dumneavoastră?

I-au întrebat, autoritar, cei doi pionieri care făceau de pază la intrare, pe omul negricios care da să intre în tabără.

— Cum cine sînt? — s-a mirat acesta. Bucătarul taberei, asta sînt.

— Noi nu vă cunoaștem. Vă rugăm să vă legitimați.

Zîmbind, bucătarul și-a scos buletinul.

— Nu, noi vrem legitimație de intrare în tabără. Altfel...

— Altfel?... i-a întrebat necunoscutul; Să vedeți voi, altfel, cum o să întîrzie azi masa de prînz.

Dintr-o dată, cei doi „paznici" au prins să se agite. „Să întîrzie masa de prînz?" O, păi atunci... Nu, asta nu se putea cu nici un chip".

Argumentul bucătarului i-a convins repede. Cît ai bate din palme, directorul taberei era la poartă. Și, se-nțelege, bucătarul a primit voie să intre în tabără.

În ziua aceea, masa de prînz n-a întîrziat. Ba a fost parcă și mai bună. Și tocmai în toiul mesei, cei doi „paznici" au dat cu ochii de bucătar. Și, dintr-o dată, toți trei, și-au zîmbit. De acum se cunoșteau bine.

N. BULGARU

TABĂRA CU 600 DE ZÎMBETE

TECHIRGHIOL (de la corespondentul nostru). Dimineața, cînd soarele se înalță pe boltă, lacul Techirghiol se îmbracă în aur, iar florile parcă își deschid mai tare corolele pentru a spori frumusețea locului.

Totul în jur se pregătește să fie mai frumos pentru sutele de copii care vor apare pe plajă, la club, la bibliotecă, pe terenul de sport sau la teatrul de păpuși.

Într-o seară, pe terasă, au venit aproape toți copiii. Aproape toți, pentru că mulți dintre ei au luat loc pe scenă în roluri de... concurenți la Concursul „Din cele mai frumoase poezii închinate partidului — părinte drag". Participanții s-au întrecut în măiestrie recitind versuri de recunoștință Partidului iubit, pentru zilele senine ale copilăriei lor. Aromă Ștefan, din Brăila, s-a clasat pe locul I; Iosifescu Sorin, din București — pe locul II, iar Enescu Valeriu, din Pitești — pe locul III. Dar aceasta e numai una din interesantele acțiuni inițiate...

Aici, în tabăra Ministerului Sănătății de la Techirghiol, 600 de pionieri și școlari din toate colțurile țării petrec zile de vacanță de neuitat.

Constantin MOCANU

Expeditor — VACANȚA

ZÎMBIȚI, VĂ ROG!

Zîmbiți, fiți veseli! Așa... Țac, țac și imaginea e luată... Acum, hai, mai departe!

Comuna mare, cu case frumoase, ne arată grădinile pline de flori și soare.

— Ia te uită colo — arată cîțiva copii, — ce de stupi!

— Aici trebuie să fie prisaca, ce-ar fi s-o vizităm? — propun unii.

Toți sîntem de acord să facem un popas și iată-ne printre stupi. Albinele harnice zboară în toate părțile.

Privim încîntați cînd cineva ne invită: „Serviți-vă cu miere". Mîncăm cu toții. Ce bună și ce parfumată e!..

Parcă niciodată mierea n-a fost atît de bună ca aceea pe care am mîncat-o în drumeția noastră, în comuna Barcea.

(După corespondența pionierei **LUTFAC IOSEFINA** de la Casa pionierilor din Tecuci).

PRIN REGIUNE

Zilele trecute, mai mulți pionieri și școlari au pornit în excursie prin regiune.

În drumul nostru, de o parte și de alta a șoselei, am văzut multe case noi, lanuri cu recolte bogate ale cooperativelor agricole de producție.

În Baia Mare, minunatele blocuri, centrul orașului, ne-au impresionat deosebit. Vorbeam cu toții despre frumusețile întîlnite în drum cînd am ajuns la Firiza, la baraj. Ce construcție impunătoare!

De altfel, peste tot, în orașe și sate, ne-au uimit numeroasele construcții noi.

COREGA VIORICA
Școala generală de 8 ani, comuna Apa, raionul Satu Mare

Micii artiști

Nina STANCULESCU

O încăpere măruntă cu pereții tixiți de felurite țesături în multe culori: covorașe, semne de carte, gobelinuri. Te înconjoară motive simple naționale, imagini din povești cunoscute, sau construcții din oraș... O lume apropiată, cunoscută și, totuși, o lume de basme care te farmecă.

De la o masă prelungă, cîteva capete de fetițe se ridică spre a te privi. Mîinile continuă să alerge, înflorind cu lînă colorată firele prinse între ramele unor gherghefuri pitice.

E vorba de *Cercul de artă populară* al casei pionierilor din orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Și aceasta nu e singura încăpere a cercului. Printre covorașele multicolore există o deschizătură care te duce într-o altă încăpere, mai mică, unde, în ipsos, se lucrează farfurii cu desene aplicate. Iar de aici se poate trece într-o a treia încăpere, unde se lucrează ceva cu totul neobișnuit; tablouri din niște mărgele colorate și jucării dintr-un material alb și ușor ca spuma. Dar nu e vorba aici de mărgele, și nici de spumă, ci de două produse ale petrolului care se fabrică în combinatul mare de cauciuc sintetic dinafara orașului. Și amîndouă produsele au denumiri foarte moderne — *polistiren: granulat* (mărgele) și *expandat* (spuma).

Copiii din orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej s-au obișnuit cu polistirenul cum s-au obișnuit și cu blocurile înalte, moderne, în care locuiesc, cu magistralele drepte, asfaltate, cu magazinele cu vitrine mari și luminoase, cu spațiile verzi dintre blocuri unde găsesc leagăne, trapeze și alte aparate de joacă și cu atîtea, atîtea...

Lucrările în materialul cel nou se îmbină cu țesăturile tradiționale. Sînt amîndouă strădaniile la fel de firești în acest oraș în care urmele lui Ștefan cel Mare se împletesc cu realizările uriașe ale zilelor noastre. Țesăturile și lucrările de polistiren pomenesc laolaltă de tradițiile de frumusețe ale poporului și de realizările de acum.

Lucrările sînt adunate în expoziția de sfîrșit de an a Casei pionierilor, ori sînt trimise la concursuri naționale și internaționale, pentru a duce peste tot faima hărniciei mîinilor micuțe din această parte a țării.

Numele pionierilor de la acest cerc: Cărăuș Melania, Koblos Iuliana, din secția de țesături și Apostol Veronica, Dăscălescu Denisia, Lateș Mariana, Gumă Ileana, Dimitriu Mariana, Modiga Lidia de la secția polistiren încep să fie cunoscute. Multe primesc felicitări și scrisori de prietenie de la pionierii și pionierele din alte orașe.

Este, într-adevăr, o strădanie frumoasă prin care arta părinților și a bunilor se reia și își croiește vad mai departe, în forme noi, uneori nebănuite. Această strădanie este susținută de entuziasmul tovarășei profesoare Drăgoescu, neobosită, mereu prezentă în mijlocul harnicelor ei fetițe, mereu sugerîndu-le noi motive pentru lucrările lor, pentru țesăturile, farfuriile, jucăriile, tablourile deosebit de frumoase.

Fericită copilărie! Pereții și mesele casei de cultură nu mai prididesc să cuprindă strădania și bucuria fiecărui cerc.

O imagine din tabăra de la Mogoșoaia.

CRONICĂ BÎRLĂDEANĂ

Al Dinu IFRIM

Domnitorul Dimitrie Cantemir, referindu-se într-una din scrierile sale la vechiul tîrg moldovenesc de pe apa Bîrladului, zice: **„Acest oraş, Bîrladul, era odinioară foarte mare, iar acum s-a pustiit şi s-a lipsit de toată frumuseţea. Acest oraş era odinioară fortificat şi la o milă de loc mai jos în zilele sale unde este astăzi oraşul, se vedea rămăşiţele unei cetăţi foarte vechi, ce se numea cetatea de pămînt...“**

Urmele acestei cetăţi nu s-au şters, se zăresc şi astăzi nu departe de gara oraşului, în săpăturile ascunse sub iarbă. Cetatea datează de pe vremea lui Ştefan cel Mare şi făcea parte din sistemul de apărare a meleagurilor moldovene împotriva incursiunilor otomane.

Dacă străbaţi oraşul în linie dreaptă, în celălalt capăt, la nord, întîlneşti o altă cetate, de altă natură: **cetatea rulmenţilor**. Ea marchează un punct de cotitură în istoria oraşului — Bîrladul devenind un oraş industrial. Aceasta s-a întîmplat cu doisprezece ani în urmă, cînd metalurgiştii bîrlădeni au montat primul rulment.

ORAŞUL CU MĂNUŞI ALBE

Cum arăta Bîrladul înainte de 23 August, nu-i greu de bănuit. O atmosferă de încremenire stăruia între zidurile caselor, pe străzile cu troscot ţîşnind dintre pietre. Era una din acele localităţi moldovene unde „nu se întîmpla nimic“.

Adică, ceva tot se întîmpla. O dată pe an, vara, pe cîmpul gol din marginea de nord a oraşului, îşi făceau apariţia saltimbacii, înghiţitorii de săbii ieşind din corturile lor pictate vulgar cu chipuri înfiorătoare, ţipînd asurzitor din cîte o goarnă de alamă scofîlcită. Neguţătorii din tîrg găseau acum prilejul să-şi sporească veniturile. Desprindeau şiragurile de opinci atîrnate pe obloanele din faţa prăvăliilor şi le cărau aici, să le vîndă ţăranilor care veneau la iarmaroc.

Pe locurile acestea care, ca şi oraşul, se cufundau după vremea bîlciurilor din nou în amorţeală, s-a ridicat cunoscuta cetate a rulmenţilor.

Aici pulsează inima oraşului modern. Oraşul metalurgiştilor ce, clipă cu clipă, traduc în faptă un angajament solemn: să realizeze peste plan, în cinstea Congresului partidului, cel de-al 11 000-lea rulment. Aici, în bătăile egale ale maşinilor nou-nouţe, ale zecilor şi sutelor de maşini moderne.

Cînd am intrat în fabrică, am întîlnit ceva neobişnuit. Pe o alee trecea un om cu braţele încărcate cu... mănuşi. Cu mănuşi albe.

— Nici nu s-ar putea altfel, a explicat maistrul Nicolae Eftimie. O să le întîlnim la montaj. Acolo le duce. Dar, să ne oprim mai întîi aici, la „şapte băi“...

— Adică ? !

N-am mai auzit răspunsul.

De-a lungul unei hale atrag atenţia şapte cazane, ce se înşiră unul lîngă altul.

— Rulmentul...

— Pînă nu-şi face şapte băi, nu-l îmbrăcăm în cămaşa de oţel, nu-l montăm.

Cu nişte instrumente speciale, comunistul Ştefan Marta şi utemistul Constantin Maricel cufundă rulmenţii aduşi de la strung, pe rînd, în cele şapte cazane, din care ies fuioare de abur.

Prima baie le înlătură oxizii, aşchiile, le sporesc duritatea. A doua, a treia, a patra... le dau netezimea, culoarea obişnuită de metal, strălucirea.

Numai acum se pot prezenta în faţa... mănuşilor albe: alături, într-o altă hală scăldată în lumină de neon.

La bancurile strălucind de curăţenie lucrează zeci de muncitoare, toate cu mănuşi albe în mînă. Maria Popa, Maria Roşca, Cozma Elena şi celelalte, în loc să le poarte pe stradă, în plimbările de duminică, le-au găsit o întrebuinţare mai folositoare, cerută de tehnica înaltă.

Degetele cercetează cu fineţe bijuteriile cu globuri sau butoiaşe de oţel, mersul lor ca de ceasornic, ce asigură tractoarelor, autocamioanelor, feluritelor maşini care-l solicită, acelaşi mers exact. Apoi, alte mîini, tot în mănuşi albe (de astfel de mănuşi ca zăpada nu se face economie aici în fabrică — se consumă cîte 3—4 000 de perechi pe lună; e vorba doar de grija pentru calitate !) îi aşază în cutii elegante, nu înainte de a mîngîia încă o dată cu privirea inscripţia încrustată pe metalul strălucitor: **„F.R.B. — Made in Rumania“**. Căci produsul fabricii lor, rulmentul, e solicitat nu numai de constructorii de tractoare şi autocamioane de la Braşov, sau de utilaj greu de la Brăila, ci şi în multe ţări de peste hotare, unde îl exportăm.

AUTOBUZUL 51 607

Ultima staţie de autobuz din aceastâ parte a oraşului se află la o palmă de loc. Trandafirii aleilor din curtea fabricii îşi continuă coloritul şi parfumul dincolo de poartă, pe strada care duce în centru şi din care se desprinde, la dreapta, o stradă şi mai modernă, str. Karl Marx.

Aştept.

Se aud în apropiere voci vesele, gălăgioase.

Zeci de copii intră în parcul zoologic din apropiere. Parc frumos, ce rivalizează cu Băneasa, cu alei bogate în umbră şi verdeaţă.

Se odihnesc copiii, se plimbă, sînt în vacanţă. Drumeţiile prin oraş sînt parcă cele mai plăcute. Au ce vedea. Fabrica de rulmenţi, cea de confecţii (de asemenea, inexistenă în trecut), noul complex şcolar care găzduieşte mii de elevi într-un an (numărul total al elevilor de aci era în 1944 de 3 120; anul acesta s-a ridicat la 12 000; aproape o treime din populaţia Bîrladului). Apoi, casa de pe str 11 iunie, în care a stat Al. Vlahuţă în gazdă şi, bineînţeles, biblioteca din oraş, înzestrată cu aproape o sută de mii de volume şi în incinta căreia se păstrează o diplomă care o rînduieşte printre bibliotecile fruntaşe din ţară.

Mi-am amintit de convorbirea avută cu cîteva ore înainte cu bibliotecara de la secţia de copii, Elena Vasiliu.

Am întrebat-o:

— Care sînt cei mai vrednici cititori ?

— O clasă întreagă. De la nr. 2. Sînt fruntaşi şi la şcoală. Angheluţă Elena, Artenie Doina, Copceag Valeria, Şerban Dorina.

— E vreuna în bibliotecă ?

— Nu. M-am trezit zilele trecute cu toate în grup. Mi-au adus cărţile pe care le luaseră în împrumut. Plecăm în tabără — mi-au zis — şi au plecat. Nu ştiu unde — la munte, la mare... Şi Ionică, şi Zaheu, şi mătuşa Măriuca.

— ? !

— Da. Cu ele am organizat o echipă de teatru. Cînd au plecat, le-am împărţit rolurile pentru... „Pupăza din tei“. Cînd se întorc, dăm primul spectacol.

...De staţie se apropie autobuzul cu nr. 51 607. El e, Mihai Enciu.

Deasupra volanului, prin sticla parbrizului, se zăreşte steguleţul de fruntaş — roşu, triunghiular, cusut cu fir de aur.

TRANDAFIRUL ALBASTRU

Deşi scurt, timpul pînă să se întoarcă pe traseul care are ca punct terminus complexul şcolar, situat la extremitatea sudică a Bîrladului, îmi dă răgaz să stau de vorbă cu şoferul.

E un om tînăr, inteligent.

— Prima cursă ? Aveam 18 ani, a fost foarte interesantă. Cînd am intrat eu cu autobuzul, din oraş a fugit ultima birjă. Nu se mai făcea. Cu autobuzul e mult mai comod.

Ceea ce-mi spune Mihai Enciu, nu e o glumă. Cu ani în urmă a primit misiunea să aducă, împreună cu alţi şoferi mai în vîrstă, întîiul lot de autobuze pentru Bîrlad. De la cunoscuta uzină bucureşteană de autobuze „Tudor Vladimirescu“.

Acum, locul birjelor jerpelite de altădată l-au luat autobuzele moderne, care străbat necontenit oraşul, de la un cap la altul. Acestea, în afară de maşinile mici — taximetrele.

Obiectul discuţiei este: cum îşi petrece Mihai Enciu timpul liber ?

— Merg la teatru, la cinematograf — avem două cinematografe noi. Şi, ca orice bîrlădean, îmi place să merg cu familia la Prodana.

E un parc întins pe o suprafaţă de peste zece hectare, natural. A fost amenajat de tineri şi copii prin muncă patriotică. Este mărginit de un lac şi, bineînţeles, străbătut de alei de trandafiri ; printre care şi un exemplar rar, albastru-violet, unul dintre cei circa 15 000 de trandafiri cu care şi-au înfrumuseţat bîrlădenii oraşul.

ORAŞUL DE DINCOLO DE... ORAŞ

Dacă vrei să cunoşti noul Bîrlad, construcţiile de locuinţe, ceea ce s-a adăugat străzilor cu case singuratice, cu grădină şi terasă, specifice locului, trebuie să porneşti tot de la fabrica de rulmenţi, punct geografic familiar acum.

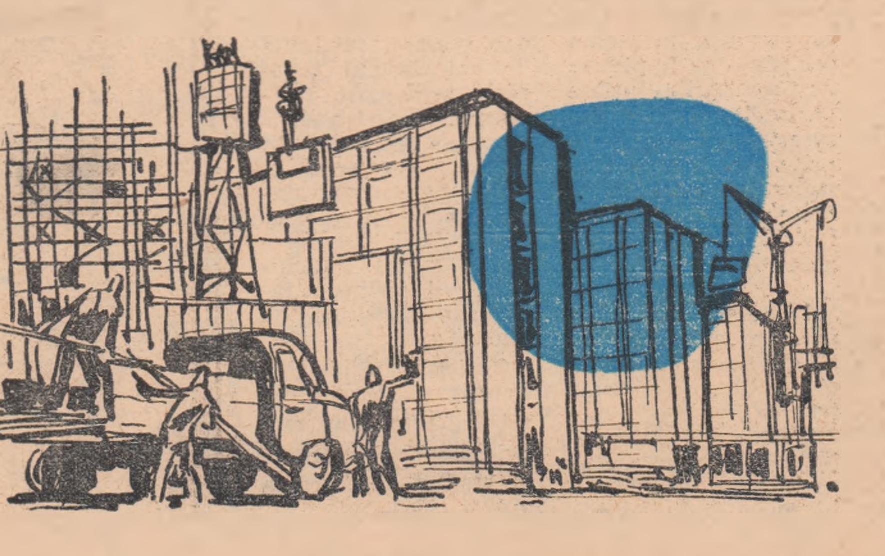
O parte din cele peste 77 000 de apartamente care s-au înălţat în ţară în anii şesenalului se găsesc şi aici. Rînduite în blocurile frumoase de pe strada Karl Marx, din cartierul F.R.B. şi Cetenii, ce încing ca un brîu vechiul oraş, pe latura nord-vest, pe o distanţă de aproape un kilometru Zeci de blocuri, înalte, cu balcoane, cu apartamente confortabile, moderne.

La unele dintre ele se pun temeliile, la altele, zidurile s-au aliniat la nivelul blocurilor din jur.

— La 19 iulie, ziua cînd se deschide Congresul, îşi primeşte oaspeţii, se mută locatarii în el, arată maistrul Panait Vizureanu, constructor la blocul D. Se bate parchetul acum, se zugrăvesc apartamentele.

Acolo, sus, lucrează zugravii din echipa lui Caracaş...

Suiţi pe schelele stropite cu var, constructorii aşază cu dăruire şi grijă, sub ferestrele înalte, buchete de culoare, trăinicie şi lumină, de frumuseţe. Acea frumuseţe a zidirilor innoitoare făurite sub conducerea partidului, prezentă în zilele noastre pe toate meleagurile ţării, şi care a imprimat tinereţe şi vechiului oraş moldovenesc — Bîrladul.

Nu departe de București, la o distanță de aproape douăzeci și cinci de kilometri, se află o „cloșcă" cu... 1 200 000 de pui! Nu credeți? Atunci, hai să pornim împreună într-o scurtă vizită la Combinatul avicol Crevedia, căci despre el este vorba.

Complexul de construcții de aici, ridicat numai cu cîțiva ani în urmă se află într-un cadru pitoresc, înconjurat de livezi și lacuri liniștite.

La intrare mă oprește cineva.

— Stați puțin. Ați uitat să îmbrăcați halatul. Luați și „cizmele". Și-mi întinde o pereche de încălțări din foaie de polietilenă.

— Oricine vizitează combinatul e obligat să se echipeze astfel, spune tovarășul Tudor David, secretarul de partid.

Pornim pe o șosea asfaltată și strălucitoare ca o oglindă. De o parte și de alta, clădiri colorate, împrejmuite cu garduri de sîrmă. Sînt halele crescătoriilor. Peste tot — liniște. Nici nu poți crede că în fiecare din aceste clădiri trăiesc mii de păsări.

— Aici se află cloșca, adică sala incubatoarelor. Să intrăm.

Înăuntru nu se aude decît bîzîitul motoarelor electrice. Două incubatoare (mari cam cît o cameră de locuit), cu o capacitate de 56 000 de ouă fiecare, „lucrează". Peste tot curățenie exemplară. Rizea Maria, o fată cu salopetă albastră și cu bonetică albă, stă de veghe. Din cînd în cînd, cercetează termometrele.

— E nevoie de multă atenție, explică ea. Temperatura trebuie să fie întotdeauna aceeaș: +37° C, zi și noapte.

— Dar ce se aude?

— Sînt puișorii — o nouă serie. Peste 15 000. Și deschise cu grijă ușa care dădea în camera puilor în vîrstă de...24 de ore.

În rafturi, mii de puișori, ca niște ghemotoace de aur.

— Cît îi țineți aici?

— Cîteva zile. Apoi îi trimitem le crescătorii. Avem paisprezece la număr.

...E ora mesei. Cei 16 000 de pui mai mari, pe care-i are în grijă tînăra Alexandra Nicolae, au început să devină nerăbdători, să piuie. Iată însă că ușa s-a deschis și îngrijitoarea începe să le presare hrana pe o fîșie mare de pînză. Puii dau năvală, bătînd din aripi, ospătîndu-se cu lăcomie din bunătățile așezate pe „masa" întinsă.

— Acum, cît sînt încă mici, nu se pot hrăni la hrănitoarele automate. Cînd vor împlini însă vîrsta de 30 de zile, îi lăsăm să mănînce singuri cînd vor. Pînă la două luni ajung la peste un kilogram. În jgheaburile acelea au hrană în permanență. De altfel, hrănirea păsărilor se face automat.

Dintr-o altă hală, crescătoarea Manda Păun aduce două coșuri pline cu ouă.

— Astea le-ați strîns acum?

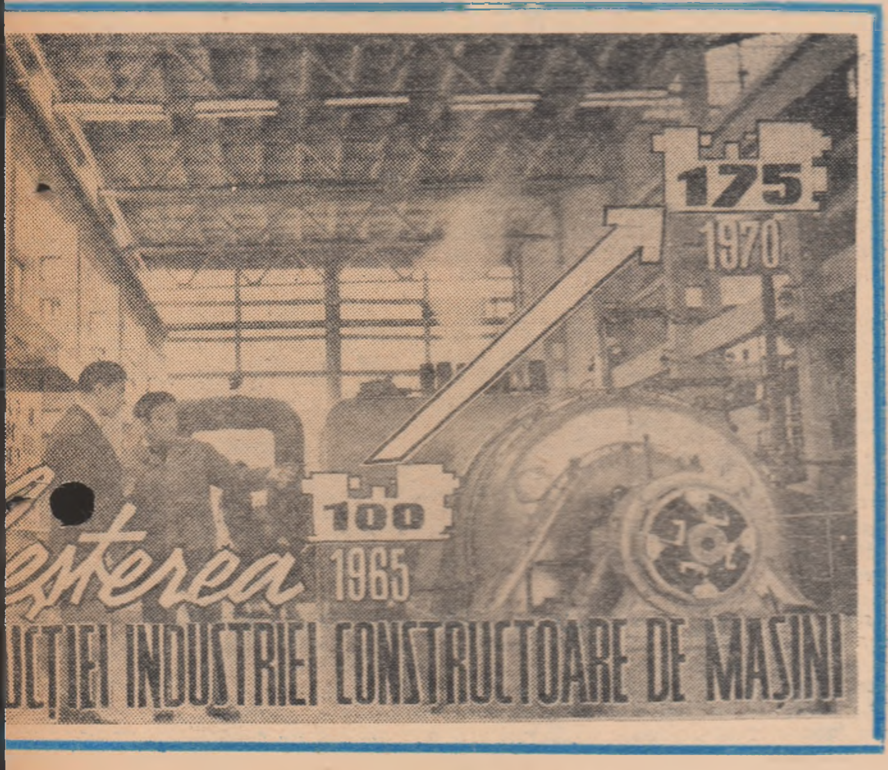
— Da. Sînt harnice găinile ouătoare. Obținem cam 258 de ouă pe an de la fiecare. Înmulțiți-le cu 70 000 și vedeți rezultatul!

— În fiecare an de la combinatul nostru pleacă spre piețele de desfacere milioane de ouă, spune Gheorghe Marin. Asta, bineînțeles, în afară de cei 1 200 000 de pui.

— Toți cei care lucrăm aici ne străduim să creștem cît mai bine păsările pe care le avem în grijă, adăugă Tudor David. Condițiile sînt minunate. Așa că în anii care vin vom valorifica mai multe ca pînă acum. Ne străduim să păstrăm în continuare drapelul de unitate fruntașă pe țară.

Ecaterina ROȘCA

DE ZIUA ÎNVĂȚĂTORULUI

BUCHEȚELUL DE FLORI

...Te cînt, învățătoare minunată,
Și cînt și minunata mînă-a ta
Ce mi-a purtat mînuța prima dată
Pe fila albă să înscriu un „a".

Sînt versuri simple, izvorîte dintr-o inimă caldă de elevă — scrise și trimise redacției noastre de o fetiță din Timișoara. Dar cîte asemenea mici ode nu primim de la copiii din toate colțurile țării! Multe din versurile acestea... șchioapătă pe ici, pe colo, dar toate — absolut toate! — sînt pornite din izvorul cald al inimii recunoscătoare de copil.

Figura învățătoarei sau învățătorului aplecați cu grijă asupra ta și purtîndu-ți mîna pe fila albă, îndemnîndu-te să silabisești întîile litere ale alfabetului sau adunîndu-și propriile degete lîngă ale tale, pentru a te ajuta să înțelegi mai bine că 8 + 5 = 13... — toate acestea îți rămîn adînc întipărite în memorie și nu te părăsesc nici la bătrînețe.

Cei mai în vîrstă își amintesc și azi cum, în casa coșcovită, cu o singură încăpere întunecoasă și plină de frig, încăpere pe care oficialitățile statului burghez o numeau, totuși, școală, un bărbat sau o femeie, tineri sau cu tîmplele argintii, veneau în mijlocul celor 30—40 de elevi din clasele I—IV și, pe rînd cîte-o oră, le împărtășeau din cunoștințele despre lume, despre viață... Imaginile acestea triste au rămas undeva în urmă și mai dăinuie azi, doar în mintea părinților voștri.

Astăzi, școlile mari, luminoase în care învățați voi — bucură și însuflețesc și pe învățătorii voștri. Astăzi, manualele, gratuit împărțite copiilor din clasele I—VIII, bucură și pe învățătorii voștri care nu mai aud la fiece oră: „N-am carte... Tata n-a avut bani să mi-o cumpere..." Căci așa era odinioară. Un mare scriitor român, scria acum cîteva decenii despre scumpetea manualelor de școală, calculînd cîte pîini smulge din casa săracului cumpărarea unui abecedar, a unei aritmetici...

Iubiți pretutindeni, stimați de voi și de părinții voștri, prețuiți de statul nostru socialist, medaliați și răsplătiți cu înaltul titlu de „învățător emerit" învățătorii noștri fac totul pentru ca voi să deprindeți cît mai multe cunoștințe, pentru ca voi, cei pe care îi educă și-i învață, să ajungeți cetățeni de nădejde ai țării noastre.

Pentru toate acestea să urăm azi învățătorilor de pretutindeni din patria noastră, de ziua lor, un cald „la mulți ani!" și să le dăruim cu dragoste buchețelul de flori cules cu mîna noastră!

SCÎNTEIA PIONIERULUI

PENTRU NOUL AN ȘCOLAR

● La 15 septembrie — 322 săli noi de clasă în regiunea București

Printre realizările de seamă cu care se mîndrește întregul nostru popor, se află și construcția de școli noi. Bucuria de a învăța în școală nouă este oferită an de an unui număr cît mai mare de copii.

Pentru a afla despre noi realizări în acest domeniu, ne-am adresat tovarășei RADA MOCANU, vicepreședintă a Sfatului popular regional București.

— *În legătură cu numărul sălilor de clasă al școlilor noi construite în regiune în ultimii ani, ce ne-ați putea spune?*

— În anii care au trecut de la începutul șesenalului, în satele și orașele regiunii noastre au fost date în folosință peste 1 700 săli de clasă. Locul vechilor școli, care în condițiile generalizării învățămîntului de 8 ani au devenit neîncăpătoare, îl iau școlile noi, moderne. Numai în anul 1964, copiii au pășit pentru prima oară în 408 săli de clasă spațioase, mobilate modern. Printre ei se află și cei din comunele Călugăreni, Vedea și Putineiu (raionul Giurgiu), Cocora și Căzănești (raionul Slobozia) ș. a. În toate aceste localități au fost construite școli cu cîte 8 săli de clasă, cu laboratoare, cu iluminat electric. Clasele au fost înzestrate cu mobilier nou, iar aparatura laboratoarelor este, de asemenea, nouă.

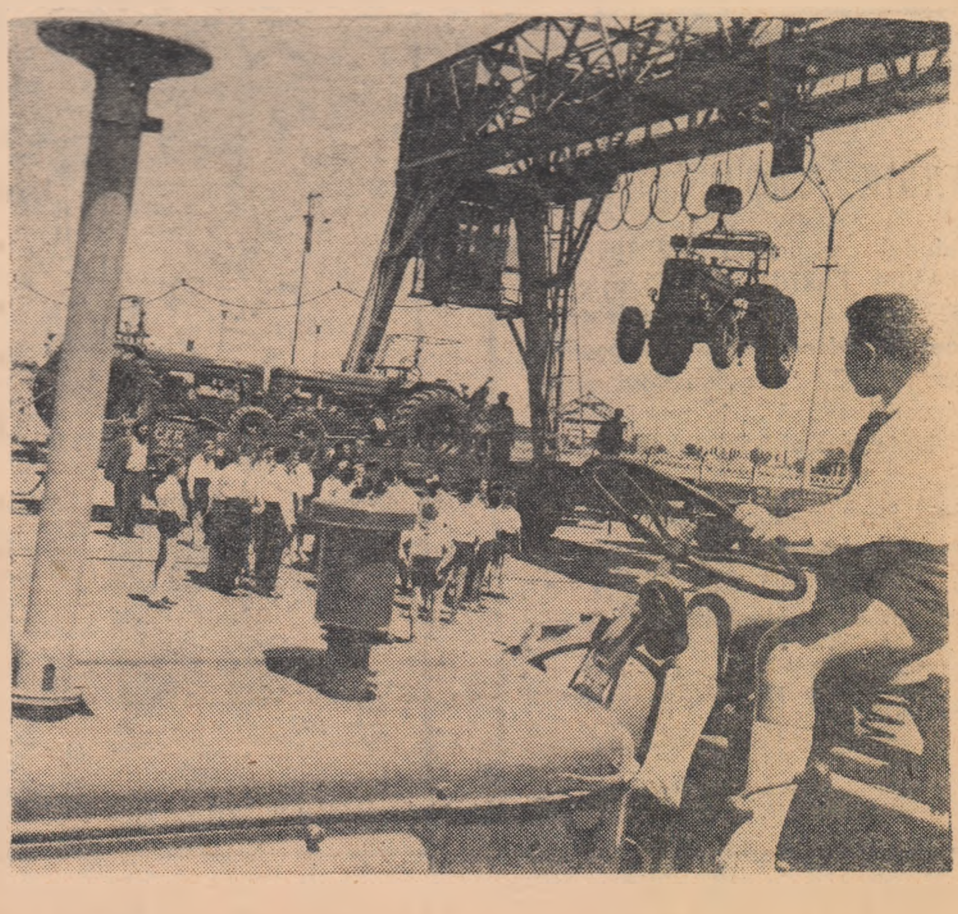
— *Cîte săli de clasă se vor mai construi în acest an?*

— La 15 septembrie își vor primi pentru prima oară oaspeții încă 322 clase noi. La Călărași, orașul de pe malul Dunării, alături de siluetele zvelte ale blocurilor de locuințe ridicate în ultimii ani, se înalță acum și localul unei școli cu 24 săli de clasă. Aici vor învăța la toamnă și fiii muncitorilor de la Combinatul de celuloză. Într-un stadiu avansat se află și lucrările de la școlile din Sohatu, Bolintin-Vale, Căciulați și Frumoasa.

Însuflețiți de evenimentul de seamă care se apropie, Congresul partidului, de proiectul de Directive, muncitorii de pe șantierele școlilor noi au hotărît ca pînă în ajunul zilei de 19 iulie să predea cheile unui număr de 121 săli de clasă. Pînă la Congres vor fi gata, de asemenea, școala din comuna Troianu și cele 22 săli de clasă din raionul Urziceni.

Toate aceste realizări dovedesc încă o dată grija părintească pe care partidul o poartă tuturor copiilor.

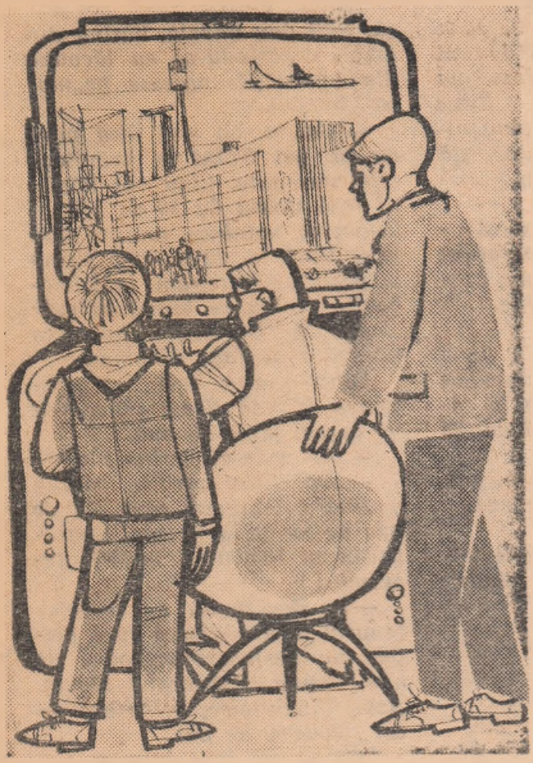
Elena POPA

Pionierii care se află în vizită la Uzinele „Tractorul" din Brașov sînt martorii unui moment emoționant: macaraua a adus de pe banda de montaj un nou tractor.

Pînă în anul 1970, ogoarele patriei vor fi brăzdate de peste 115 mii tractoare fizice.

LUMINOSUL „V. 66-70"

Aseară, cînd eram gata să adorm, am primit vizita unui musafir care mi-a spus pe șoptite, dar cu un ton ce nu admitea refuz :

— Îmbracă-te și hai să mergem la inaugurarea aparatului V. 66—70.

Drept să vă spun că, uluit, nici nu mi-am dat seama cînd m-am îmbrăcat și cînd am pornit cu misteriosul meu musafir. N-am apucat nici măcar să-l întreb ce fel de aparat este acest V. 66—70 **și unde se află, că mă și pomenesc intrînd într-o încăpere vastă, slab luminată, în care se afla un aparat parcă numai din nichel și cristal, prevăzut cu un ecran mare și mai multe pupitre de comandă, cu butoane și beculețe de toate culorile.**

Un operator, atent ca un chirurg aplecat asupra pacientului, a apăsat pe unul din butoane. Ușor lumina a început să scadă pe măsură ce ecranul se lumina. Și deodată pe ecran au apărut imagini clare de o profunzime și un relief pe care nu le-am întîlnit nici la ecranul panoramic, ci numai în realitate. Imaginile erau însoțite de o simfonie pătrunzătoare, optimistă, înălțătoare.

Pe ecran, aproape aievea, se vedea, în culori naturale, un șantier pe care se înălța văzînd cu ochii o construcție de dimensiuni uriașe.

— E turnul de televiziune din București, îmi șoptește musafirul meu, devenit acum gazdă și ghid.

Vă dați seama ce mirat am rămas. E știut că turnul televiziunii din București e în prezent în faza de proiect. Dar n-am apucat să mai zic ceva, că imaginea s-a schimbat, lăsînd locul unui șantier vast, cu un complex de clădiri din cele mai moderne.

— Este Institutul Politehnic din București — îmi șoptește din nou ghidul.

Pe neașteptate, peisajul inedit bucureștean s-a schimbat cu un peisaj rustic. Aspectul obișnuit al satului nou se îmbogățește cu noi construcții, printre care clădiri mari cu ferestre luminoase, școli medii la sate cu internate.

Pe luminosul ecran al lui V. 66—70 **se perindau vertiginos imagini în care predominau macarale albastre care cu mișcări sigure, precise, schimbau peisajul țării noastre.**

— Totuși, ce aparat este acesta ? o întreb pe misterioasa gazdă.

— Nu ți-am spus ? Un aparat electronic : V. 66—70, **cu ajutorul căruia se pot traduce în imagini textele tipărite.**

— Bine, dar am văzut pe ecran obiective care sînt prevăzute în proiectul de Directive ale Congresului al IV-lea al P.M.R. !

— Întocmai. A fost proiectat un mic text din proiectul de Directive. Iată ! Și apăsînd pe un buton, ieși la iveală o casetuță în care se afla, între două cristale, un text. Îl cunosc, dar mai recitesc încă o dată : „În 1966—1970 se vor investi pentru dezvoltarea bazei materiale a învățămîntului circa 3,5 miliarde lei...".

„... Pentru învățămîntul superior se vor da în folosință o capacitate de școlarizare însumînd circa 270 000 mp. cu o capacitate în cămine și cantine de 15 000 locuri, 1 000 săli de clasă și circa 44 000 locuri în internate pentru învățămîntul mediu, circa 10 000 în internate amplasate pe lîngă școlile medii la sate.

— Înțelegi ? mă întreabă gazda mea ? Aparatul V. 66—70 **înseamnă** „VIITOR 1966—1970".

Iată ! Să mai proiectăm cîteva texte.

Și luminosul V. 66—70 **a intrat din nou în funcțiune, proiectînd măreţele imagini despre care vă voi mai povesti, dar în numerele viitoare.**

M. CALIN

DIN TAINELE PĂMÎNTULUI

Dezvăluite după ultimele cercetări științifice

V-ați întrebat vreodată ce fenomene se petrec în interiorul Pămîntului, cum se prezintă nucleul lui și care este densitatea planetei pe care trăim ?

Știm cu toții că nucleul Pămîntului este presat de masele uriașe ale straturilor terestre, iar din această cauză, materia nucleului este foarte comprimată.

Oamenii de știință au măsurat densitatea materiei la adîncimi de mii și mii de kilometri, reușind să determine masa Pămîntului, adică să-l „cîntărească". Cifra pe care au calculat-o este uluitoare : $6 \cdot 10^{21}$ *tone sau 6 urmat de 21 de zerouri, sau — și mai precis — șase mii de miliarde de miliarde de tone ! Tot ei au reușit ca, prin măsurători și calcule precise, să afle dimensiunile, circumferința, raza și volumul planetei pe care trăim.*

VOLUMUL *Pămîntului depășește o mie de miliarde de kilometri cubi. Împărțind masa Pămîntului la volumul pe care îl are planeta noastră, s-a obținut densitatea medie a Pămîntului, care este de cinci ori și jumătate mai mare decît densitatea apei. Ce înseamnă densitatea medie a Pămîntului ? Aceasta înseamnă că aproape de suprafață densitatea este de două ori mai mică, aproximativ de 2,7 ori mai mare decît densitatea apei, iar la mare adîncime, ea este mai mare. De aici concluzia : cu cît adîncimea este mai mare, cu atît și presiunea este mai mare și materia mai comprimată. Asupra nucleului Pămîntului apasă mase grele din cauza forței de gravitație care este îndreptată spre centrul Pămîntului.*

V-ați întrebat vreodată cît este de mare forța de atracție în interiorul Pămîntului ? Pe baza calculelor s-a stabilit că la adîncimea de 3 000 km forța de atracție este mai mare chiar decît la suprafață ; dar la adîncimi și mai mari, forța de atracție îndreptată spre centrul Pămîntului este mai mică. Astfel, la adîncimea de aproximativ 5 000 km, forța de atracție este de două ori mai mică decît la suprafață, iar în centrul Pămîntului ea este egală cu zero. Care este cauza ? Aici masele care atrag sînt dispuse în toate direcțiile și ca urmare, forțele de atracție sînt îndreptate nu spre centru, ci acționează în toate direcțiile și se echilibrează.

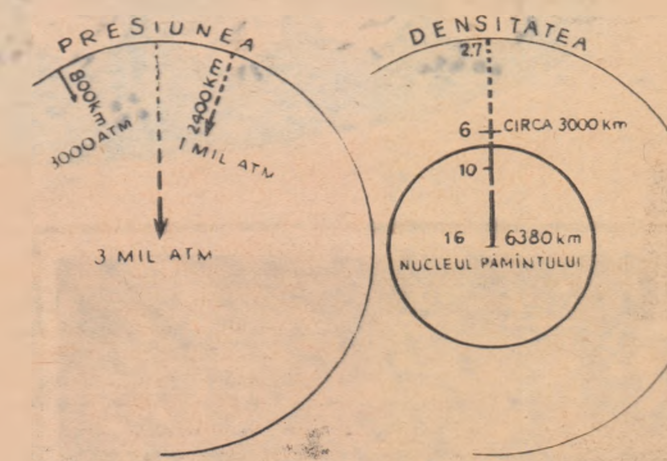
Dar pentru că am vorbit la început de greutatea straturilor terestre, să vedem ce presiune suferă materia, datorită uriașei lor greutăți.

IN ADINCURILE *planetei noastre presiunea este uriașă. La adîncimea de 800 km, presiunea atinge valori de aproximativ 300 000 de atmosfere, la adîncimea de 2 400 km — peste un milion de atmosfere, pentru ca în centrul Pămîntului, presiunea să crească la peste 3 milioane de atmosfere ! Ce repercursiuni are această uriașă presiune asupra materiei ? S-a calculat că la o adîncime de 3 000 km materia devine de 6 ori și chiar de mai multe ori mai densă decît apa, iar în centrul Pămîntului s-ar putea să fie chiar de 16 ori mai mare.*

Cu ocazia cercetărilor și a calculelor făcute s-a constatat și un alt fapt ciudat : densitatea nu crește în mod uniform în raport cu adîncimea. Se pare că la 3 000 de km ar exista o graniță. Pînă aici ea crește pînă la 6, dar depășind această adîncime, densitatea crește brusc pînă la 10. Aici este granița nucleului terestru, care — se pare — are unele proprietăți deosebite.

Oamenii de știință și-au pus de mult întrebarea : din ce este alcătuit acest nucleu atît de dens al Pămîntului ?

S-A CREZUT *într-un timp că nucleul terestru ar fi alcătuit dintr-o uriașă sferă de fier cu raza de 3 500 km, înconjurată cu un înveliș pietros, gros de aproximativ 3 000 km. Această teorie ar explica proprietățile magnetice ale Pămîntului care ar putea fi comparat cu un uriaș magnet. Cercetări mai recente au dat naștere însă unei alte ipoteze, mai apropiată de realitate. Potrivit acesteia, miezul Pămîntului ar fi alcătuit din aceleași substanțe ca și învelișul care-l înconjoară, cu aceleași proprietăți chimice. Dar datorită uriașei comprimări pe care a suferit-o, materia din nucleul Pămîntului se află într-o altă stare decît cea din învelișul de suprafață, cu alte proprietăți.*

DENSITATEA ȘI PRESIUNEA DIN INTERIORUL PĂMÎNTULUI LA DIFERITE ADÎNCIMI

Experiențele de laborator au demonstrat că folosind presiuni de zeci de mii de atmosfere în condițiile unei temperaturi ridicate unele substanțe solide au suferit transformări structurale, volumul lor s-a micșorat, iar densitatea li s-a mărit. Dar presiunile din interiorul Pămîntului nu pot fi realizate în laboratoare. Calculele au demonstrat însă că în interiorul Pămîntului materia comprimată capătă proprietăți noi, volumul ei se micșorează de două ori și densitatea crește tot de atîtea ori. În aceste condiții, structura internă a materiei în lumea particulelor sale minuscule — molecule, atomi, electroni — se modifică, o parte din electronii atomilor se desprind, alții trec pe orbite mai apropiate de nucleele atomice. Astfel se realizează o micșorare a volumului și o creștere mare a densității materiei.

MULTE *din fenomenele electrice și magnetice ale Pămîntului sînt insuficient cunoscute de noi, iar altele își așteaptă descoperirea. Unele dintre ele sînt legate direct de această stare a nucleului terestru, atît de puțin cunoscută încă. Și aici, ca și în multe alte domenii, știința încă nu și-a spus ultimul cuvînt.*

Anton NEAGU

ATENȚIE, COPII !

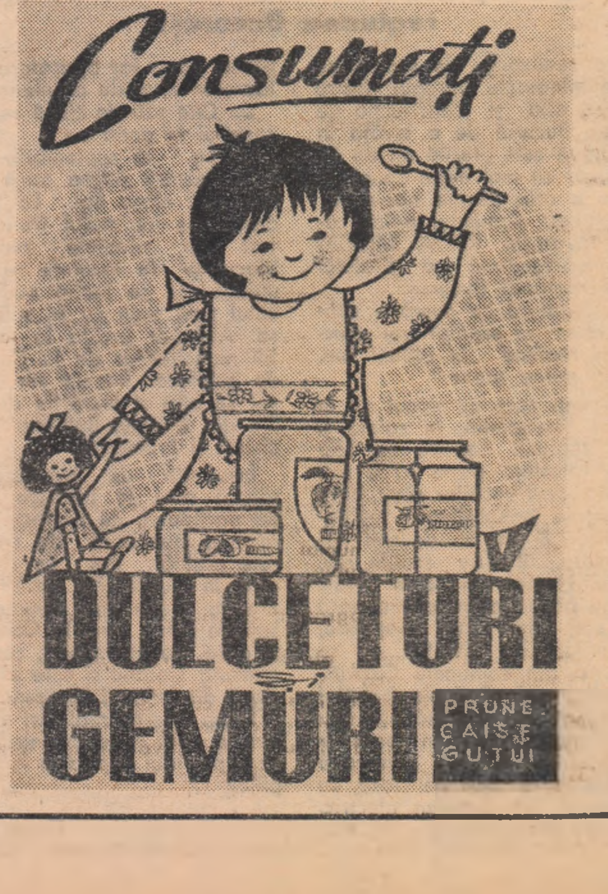
Juriul concursului „PE TINE TE SLĂVIM, PARTID IUBIT !" așteaptă cu interes **corespondențele, poeziile, desenele** și **fotografiile** voastre. Citiți **regulamentul** acestui concurs apărut în numărul din 16 iunie a.c. al „Scînteii pionierului".

Pionieri ! Participați în număr cît mai mare la noul nostru concurs **închinat celui de al IV-lea Congres al partidului !**

Vă dorim succes !

SCÎNTEIA PIONIERULUI

Deocamdată — exerciții la „apă mică", făcute sub îndrumarea antrenorului. Dar încă puțin și geamandura va rămîne în urmă. Cei pe care-i vedeți în fotografie nu vor mai atinge cu picioarele cimentul de pe fundul bazinului, ci vor încerca marea bucurie a „zborului" pe suprafața lină a apei.

APĂ, SOARE și MULȚI COPII

Incinta Ștrandului „Tineretului". Apa bazinelor are transparența cleștarului, iar plaja — întinsă și străjuită de două alei de pomi — te invită parcă să tot stai la soare, să te bronzezi. Dar cine se mai gîndește la asta?

Toată lumea — zeci și zeci de copii și elevi din Capitală — se află în apă sau... lîngă apă, în compania profesorilor de înot. „Bobocii" învață primele noțiuni de înot. Unii, mai sperioși, sînt abia la capitolul... învingerea fricii. Îi vezi după felul în care se apropie de apă, cît de precauți intră în bazin. „Avansații", fac pluta, element tehnic hotărîtor în procesul de învățare a înotului, exersează bătaia corectă a picioarelor la crawl, la delfin, sau plonjează de la marginea bazinului, cu capul înainte, în apă.

Multă veselie, multă zarvă. Ștrandul zumzăie toată ziua, ca un uriaș stup. Zilnic, aici vin peste 600 de copii din București, pentru a învăța înotul, pentru a exersa în acest frumos și folositor sport. Printre ei sînt mulți care vădesc un deosebit talent, reale aptitudini. Dar, ceea ce îi face să fie în atenția antrenorilor (care încă de pe acum îi consideră viitoare speranțe), este seriozitatea și perseverența cu care își însușesc cunoștințele acestei discipline sportive. Dintr-o elogioasă prezentare a fostului campion de înot al țării noastre, Gheorghe Cociuban, am notat numele a patru mici talente: pionierii Chioreanu Cătălin, Regman Dragoș, Rizea Lucian și Corăbian Ovidiu.

Voi cînd le veți urma, copii?

Marius POP

SPORT ● SPORT ● SPORT ● SPORT ● SPORT ● SPORT

CÎȚIVA POLISPORTIVI... VISĂTORI

Probe: Ciclism, săritura în lungime, 60 m plat, aruncarea greutății, gimnastică și turism.

Concurenții: Elevii Școlii generale de 8 ani din comuna Bălteni, raionul Răcari.

Spectatorii: Pionieri și școlari, cooperatori din Bălteni.

Numărul purtătorilor insignei de polisportiv din școală: 50.

La sfîrșitul pasionantelor întreceri pentru cucerirea insignei de polisportiv, desfășurate recent în această comună, am dat cuvîntul cîtorva dintre învingători:

NICOLAE PANTAZIE: Admir două sporturi — fotbalul și atletismul. Primul a început să mă pasioneze mai puțin de cînd „Rapid" n-a mai fost „Rapid". „Fachirii" de la „Real" Giulești (Ionescu și Dumitriu II), au fost făcuți, pur și simplu, K.O. de „Steagul Roșu". Al doilea sport — atletismul — mă pasionează mai mult. De ce? Performanța înregistrată de mine la proba de 60 m plat (9 sec.), mi-a spus că pot scoate rezultate și mai bune. Vreau să-i scriu în curînd probei de 100 m plat un „poem" pe pistele unui stadion. Către acest țel mă-ndrept, dar nu cu... marfarul, ci cu rapidul.

ION RĂDOIU: Am o slăbiciune — admir zborul. Mă refer la „zborul" pe care-l fac la groapa de săritură în lungime. Ultimul „zbor" al meu a măsurat 4,50 m. Este un rezultat modest, nu? Sincer să fiu, nu prea mă mulțumește. Performanța însă o consider un „preludiu" către un alt zbor — zborul cu motor. Vreau să devin mai tîrziu aviator. Aceasta însă este o altă...slăbiciune.

ȘTEFAN ȘUȚĂ: N-am avut încă ocazia să cobor cu alți cicliști pe serpentine, să traversez cu bicicleta viaducte, orașe și sate, să sosesc în fruntea unor cicliști pe gazonul unui stadion din Capitală, așa cum și-a realizat visul Ion Ardeleanu le la „Steaua", cîștigătorul cupei „UCECOM". Dar performanța pe care am înregistrat-o cu ocazia întrecerilor de ciclism pentru obținerea insignei de polisportiv, mi-a dat curaj, mi-a dat aripi să încerc să realizez peste foarte puțin timp ceea ce a realizat Ardeleanu în sportul cu pedale.

CUVÎNTUL REPORTERULUI: Doresc, nu numai lui Pantazie, Rădoi și Șuță, ci tuturor polisportivilor (cred că fiecare dintre ei intenționează să se afirme într-o disciplină sportivă pe care o îndrăgește) realizarea tuturor dorințelor, cît mai curînd, dacă se poate cu...Expresul

Nicolaie DUNAREANU

VIRSTA OPTIMĂ PENTRU A DEVENI PERFORMER

(De vorbă cu Iolanda Balaș, dublă campioană olimpică și recordmenă mondială).

— interviu luat de TIBERIU BAN —

— SÎNTEȚI PENTRU O PREGĂTIRE TIMPURIE A VIITORULUI PERFORMER?

— Personal, da. Fiecare sport are „secretele" lui de laborator, amănuntele tehnice care se însușesc destul de greu. Dacă pregătirea, însușirea „abecedarului" disciplinei sportive respective se face o dată cu dezvoltarea fizică generală a sportivului, șansele de a obține rezultate dintre cele mai bune, de a ajunge performer, sînt mari. Deci cine vrea să devină performer, trebuie să înceapă pregătirea, aș spune eu, chiar din copilărie.

— CARE ESTE, DUPĂ PĂREREA DV., VIRSTA OPTIMA PENTRU ÎNCEPEREA PREGĂTIRII ÎN DOMENIUL ATLETISMULUI, SĂ ZICEM?

— N-aș putea să recomand o rețetă fixă pentru toți. Și, mai ales, pentru toate probele. Optez însă (nu numai în domeniul atletismului, ci și al celorlalte sporturi), pentru vîrsta de 11—12 ani. La această vîrstă, în general, calitățile viitorului performer există în germene și ele urmează numai să fie cultivate și dezvoltate. Fac această afirmație pe baza propriei mele experiențe. Am început de timpuriu atletismul, simțindu-mă atrasă în mod deosebit de săritura în înălțime. După un an de pregătire (și aveam atunci 13 ani neîmpliniți), am reușit să trec ștacheta la 1,35 m. Aș putea să dau și alte exemple. Tînăra campioană olimpică Mihaela Peneș, talentata Lia Manoliu, gimnasta Elena Leuștean, Ion Cernea — proaspătul campion la lupte — și mulți alții, au început de timpuriu pregătirile în domeniul sportului, cam tot de pe la 11—12 ani. Un alt exemplu: înotătoarea sovietică Tamara Press a participat, la vîrsta de 12 ani, la un concurs de selecție pentru J.O. de la Melbourne. Tamara n-a reușit atunci, dar peste patru ani, la Roma, a devenit campioană olimpică la înot

— DECI?...

— Da, s-ar putea trage o concluzie, pe care eu aș exprima-o cam așa: cîți mai mulți copii pe stadioane! Drumul spre titlul de performer e greu. E nevoie de multă răbdare, de timp, de multă străduință. Dar condițiile de pregătire sînt, în țara noastră, dintre cele mai bune. Nu se cere decît pasiune și perseverență, ceea ce, după cîte știu, nu lipsesc copiilor noștri.

CUPA „SCÎNTEII PIONIERULUI"

În numărul trecut al gazetei noastre am publicat regulamentul Cupei „Scînteii pionierului" la natație. De data aceasta revenim din nou, cu o veste care, sîntem siguri, îi va bucura mult pe cei care s-au hotărît să participe la această frumoasă competiție.

Anul acesta, la a XV-a competiție jubiliară, celor care se vor evidenția în mod deosebit, le vor fi atribuite numeroase premii în obiecte, oferite nu numai de „Scînteia pionierului", ci și de către unele redacții, cluburi sportive și alte instituții din Capitală.

- **8 aparate de fotografiat, oferite de redacția ziarului „Scînteia";**
- **2 ceasuri de mînă, oferite de către redacțiile ziarelor „Femeia" și „Săteanca";**
- **20 librete de economii, fiecare cu o depunere inițială de 100 de lei, oferite de Casa de Economii și Consemnațiuni.**

Deci, știți ce aveți de făcut. Pregătiți-vă cît mai intens în perioada care a mai rămas, dacă doriți să vă afirmați ca înotători, dacă doriți să intrați în posesia unuia dintre obiectele ce vor fi atribuite ca premii celor mai buni dintre voi.

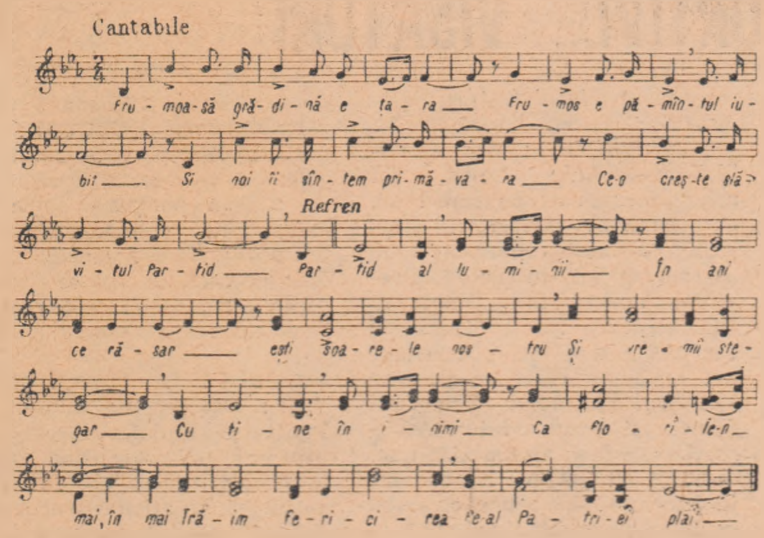
CONCURS ÎN INIMA PĂDURII...

Biletelul a fost descoperit. Cîteva clipe de concentrare colectivă, apoi călătoria de-a lungul itinerarului va continua. Cine va cîștiga concursul de orientare turistică? Poate chiar ei, poate că alții ca ei. Oricum însă, cu toții vor trăi bucuria unei frumoase călătorii prin inima pădurii, vor învăța cu acest prilej să se orienteze și mai bine în locuri și situații necunoscute.

PIONIERI, ÎNVĂȚAȚI ACESTE CÎNTECE PENTRU FOCURILE VOASTRE DE TABĂRĂ ÎNCHINATE CONGRESULUI PARTIDULUI

PARTID, SOARELE NOSTRU

Versuri : **Mihail COSMA** Muzică : **Ion NICORESCU**

1. Frumoasă grădină e țara,
Frumos e pămîntul iubit
Și noi îi sîntem primăvara
Ce-o crește slăvitul partid.

Refren :

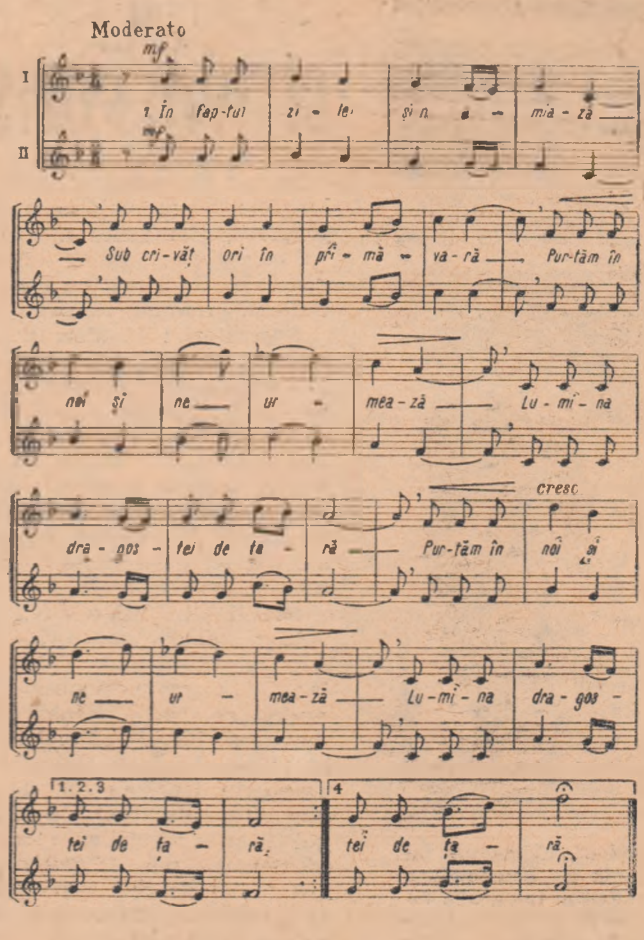
Partid al luminii,
În ani ce răsar
Ești soarele nostru
Și vremii stegar.
Cu tine în inimi,
Ca florile-n mai
Trăim fericirea
Pe-al patriei plai.

2. Partid, tu izvor de tărie,
Luceafăr ești zorilor azi ;
Copiii cu-adincă mîndrie
Te cîntă sub cetini de brazi.

Refren...

3. Din suflet aprinsă cîntare
Părintelui drag dăruim,
Visînd ca în vremi viitoare
Urmași de nădejde să-i fim !

Refren...

LUMINA DRAGOSTEI DE ȚARĂ

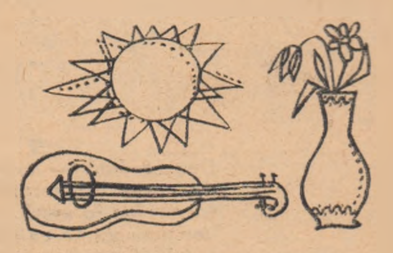
Versuri : **Horia ARAMA**
Muzică : **T. BORDEIANU**

În faptul zilei, și-n amiază,
Sub crivăț, ori în primăvară,
Purtăm în noi și ne urmează
Lumina dragostei de țară.

O-naltă munții drept cunună
Peste pădurea seculară,
Sclipește-n Dunărea străbună
Lumina dragostei de țară.

O poartă-n suflet marinarul,
Pilotul care-n nouri zboară ;
Și tuturora ne e farul
Lumina dragostei de țară.

O afli-n cîntul ce străbate
Pămîntul meu ca o vioară,
În oameni și în libertate
Lumina dragostei de țară.

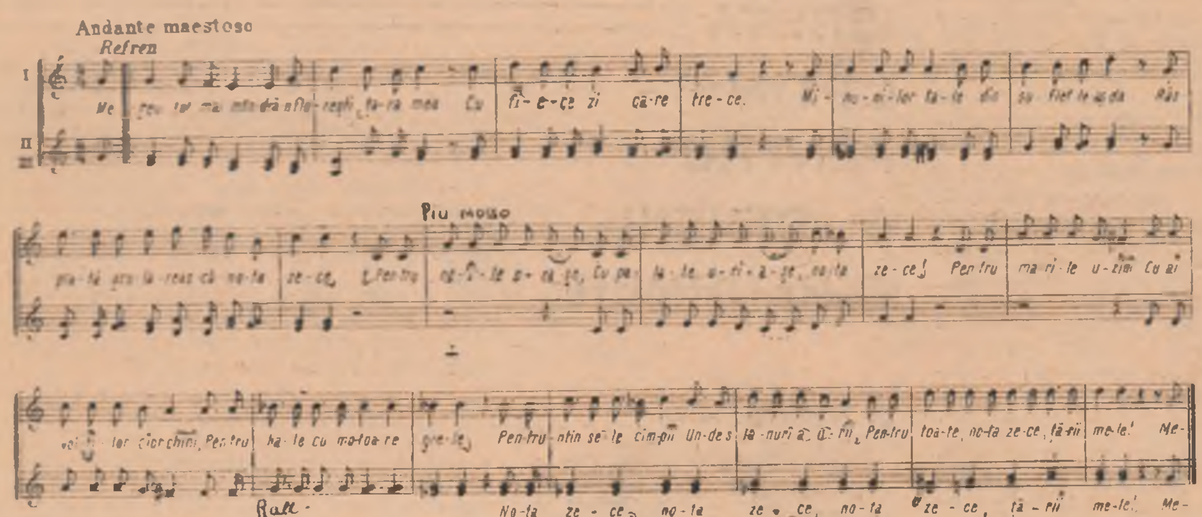

ȚĂRII MELE, NOTA 10

Versuri : **Petre DRAGU** Muzica : **Ovidiu GHEORGHIU**

Refren :

Mereu tot mai mîndră-nflorești, țara mea,
Cu fiece zi care trece,
Minunilor tale, din suflet le-aș da,
Răsplată școlărească — nota 10 !

II

Pentru felul cum ne crești,
Să fim tari ca în povești,
Nota 10 !
Pentru școli unde-nvățăm,
Pentru cît ne luminăm,
Și deprindem zborul către stele,
Pentru litoralul drag,
Pentru-al codrilor șirag,
Pentru toate, nota 10 țării mele !

Refren...

George Enescu împreună cu Yehudi Menuhin.

UN CELEBRU VIOLONIST DESPRE GEORGE ENESCU

L-am văzut și ascultat pentru prima oară pe George Enescu în 1924 ; venise la San Francisco în calitate de violonist și dirijor. De la prima apariție pe scenă am fost izbit de prezența lui fizică. Foarte înalt, cu un bogat păr negru care-i dădea o expresie romantică, avea ceva leonin în statură. A început să cînte și am reacționat ca un copil de 8 ani, cîți aveam pe atunci, într-un mod atavic. Nu mai auzisem pe nimeni cîntînd astfel. Fiecare notă părea a exprima ceva unic — ca și cum vioara ar fi fost o voce omenească — căruia i se putea atribui un sens verbal precis.

...Așa cînta Enescu întotdeauna : cu acea concentrare susținută, acea putere de evocare care făcea ca fiecare notă să pară a se ivi din neant.

...Cîțiva ani mai tîrziu, la Paris, am văzut un afiș care anunța un concert de Enescu. Cum în acea perioadă toți membrii familiei mele mergeau oriunde împreună, cuceriți de entuziasmul meu, ne-am dus să-l ascultăm. La sfîrșitul concertului, părinții m-au dus în culise. „Du-te și explică-i ce vrei" — mi-au spus. Nu aveam decît 11 ani. Nu abordasem niciodată pe cineva. În plus, o mulțime de admiratori se înghesuiau în cabina sa, îl felicitau, îi cereau autografe. Eram foarte intimidat. „Dacă vrei într-adevăr să studiezi cu Enescu — mi-au spus părinții — ar fi mai bine să-i vorbești tu singur : noi nu-l cunoaștem"

În cele din urmă, m-am apropiat : „Aș dori să studiez cu dumneavoastră" — i-am mărturisit. „Mi-ar place să te am ca elev — mi-a răspuns, — dar eu călătoresc mult și dispun de foarte puțin timp. Trebuie să părăsesc Parisul mîine la șase dimineața". „Am să vin la ora 5". Ceea ce am și făcut. După ce m-a ascultat, m-a acceptat ca elev. Din ziua aceea, Enescu a exercitat asupra mea o influență covîrșitoare, și nu sînt singurul în această situație. Străbateți lumea, întrebați-i pe muzicienii care l-au cunoscut, care au cîntat cu el, veți întîlni exact aceeași reacție : Enescu a avut o înrîurire determinantă asupra existenței lor, dar nu numai din punct de vedere muzical. Scotea din orchestră sunete magice pe care alți dirijori, cu o autoritate mai afirmată, nu visaseră să le obțină, pentru că avea un orizont spiritual și o putere de pătrundere excepționale, o experiență muzicală de o intensitate puțin obișnuită. Bineînțeles, inspirația nu apare din neant ; ea trebuie să izvorască dintr-o sursă foarte bogată. La Enescu a fost o combinație rară de pasiune și de reținere, una acționînd asupra celeilalte, rafinînd și umanizînd omul.

...Spuneam că Enescu era un om generos. De fapt cred că trăia sub semnul generozității. Pianiști și violoniști începători veneau să-i ceară ajutorul ; dacă intuia la ei ceva autentic, nu pregeta nici o clipă să le acorde sprijinul. După război m-am dus să-l văd la București. Nu mai era tînăr : trupul uriaș începea să cedeze. Am dat concerte împreună timp de zece zile consecutiv, după-amiaza și seara, repetînd adesea ore întregi înaintea fiecărui concert. Fondurile obținute au fost integral donate pentru ajutorarea diferitelor organizații. Îmi amintesc, de asemenea, de ziua cînd, la Paris, Maurice Ravel a intrat brusc în studioul lui Enescu în timpul unei lecții. Este de acord Enescu să cînte noua sonată pentru pian și vioară a lui Ravel în seara aceleiași zile, pentru editorul Durand ? „Cu politețea obișnuită, Enescu s-a întors spre mine și m-a întrebat dacă vreau să întrerup lecția, avînd în vedere urgența rugăminții lui Ravel. Mi-am strîns vioara și am așteptat. Ravel s-a așezat la pian și au cîntat sonata de la un capăt la altul. Apoi Enescu a întrebat dacă „pentru mai multă siguranță" nu s-ar putea s-o cînte încă o dată. Ravel a acceptat. Spre surpriza noastră, a amîndurora, Enescu a pus partitura deoparte și a interpretat toată sonata din memorie.

...Enescu era înainte de toate un om de o mare loialitate. Natura sa, calitățile sale esențiale nu aveau nimic comun cu predilecția pentru valorile comerciale ale secolului nostru. Prin gîndirea sa elevată, el era cu un cap deasupra majorității confraților săi.

(Fragmente din „**Yehudi MENUHIN despre George ENESCU**" — apărut în „Contemporanul").

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București Piața „Scînteii", tele fon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul: : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"